

F. t. l. om forældelse af fordringer

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.2.3.2 og 6.2.3.3.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets §§ 17 og 18 og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til den samtidig fremsatte lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.), hvorved retsplejelovens § 527 og konkurslovens § 241 foreslås ophævet, jf. forslagens § 3, nr. 3, og § 11, og dødsboskiftelovens § 82, stk. 5, foreslås ændret, jf. forslagens § 13.

3.3.1.4. *Retsvirkningerne af afbrydelse*

Udvalget foreslår desuden en bestemmelse, der fastlægger, hvilke retsvirkninger der er knyttet til afbrydelsen af forældelsesfristen, herunder længden af den nye frist og dennes begyndelsestidspunkt.

Efter udvalgets opfattelse bør der ved afbrydelse løbe en ny frist, hvis længde bestemmes efter reglerne i forældelsesloven. Dette indebærer, at der som udgangspunkt – på samme måde som efter gældende ret – vil løbe en ny forældelsesfrist af samme længde som den afbrudte. Dette skal dog efter udvalgets forslag ikke gælde, hvis fordringen forud for afbrydelsen var undergivet en 3-årig forældelsesfrist, og der i forbindelse med afbrydelsen tilvejebringes et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom eller et skriftligt forlig, idet den nye forældelsesfrist i så fald vil være 10 år.

Udvalget foreslår, at retsvirkningerne af de forskellige afbrydelsesmåder reguleres udtømmende i loven, og at der fastsættes et *begyndelsestidspunkt for den nye frist* for de enkelte tilfælde.

Hvis afbrydelsen sker ved skyldnerens erkendelse, vil den nye frist efter forslaget skulle regnes fra dagen, hvor erkendelse sker. I tilfælde, hvor afbrydelsen er sket ved foretagelse af retslige skridt, der munder ud i forlig eller dom mv., er det udvalgets opfattelse, at det afgørende tidspunkt bør være den dag, da retsforliget indgås, dommen afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes. Dette vil gælde uanset den betalingsfrist på 14 dage, som normalt fastsættes i dommen. Er der undtagelsesvis fastsat et senere forfaldstidspunkt, skal fristen dog efter udvalgets forslag regnes fra dette.

Er fordringen anerkendt i konkurs- eller dødsbo eller i vedtaget tvangsakkord eller afsagt gældssaneringskendelse, skal fristen efter udvalgets forslag reg-

nes fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse. Dette svarer til, hvad der må antages at være gældende ret, men spørgsmålet er i dag kun lovreguleret for så vidt angår konkurs, jf. konkurslovens § 241, stk. 2.

For så vidt angår tilfælde, hvor skyldneren har udstedt proklama, og hvor en fordring herefter er anerkendt efter anmeldelse af fordringen, foreslår udvalget, at den nye frist skal løbe fra dagen, hvor anerkendelse sker.

Endvidere foreslår udvalget en regel om, at der ved afbrydelse i forbindelse med udlæg, arrest, krav om andel i auktionsprovenu og tilbagetagelse af løsøre-genstande, der er solgt med ejendomsforbehold, skal løbe en ny frist fra fogedforretningens eller auktionens slutning.

Hvis forældelsen er afbrudt ved pålæg om lønindeholdelse, må afbrydelsen efter udvalgets opfattelse gælde, så længe lønindeholdelse finder sted, og det foreslås derfor, at den nye frist i disse tilfælde først skal løbe fra det tidspunkt, da den pågældende lønindeholdelse ophører.

Udvalget foreslår herudover, at der efter forældelsesfristens afbrydelse ved en udlægsforretning vedrørende en fordring med særligt retsgrundlag skal løbe en ny frist på 10 år også for så vidt angår de opgjorte omkostninger og uforældede renter. Et rentekrav, der er opgjort i fogedretten, vil således være uforældet, hvis der afholdes en ny fogedforretning inden for 10 år herefter. Senere påløbne renter forældes derimod efter 3 år. Under en ny udlægsforretning, der finder sted mere end 3 år efter den første, vil kravet herefter kunne opgøres til det tidligere opgjorte beløb med tillæg af 3 års renter. En sådan ordning er efter udvalgets opfattelse rimelig og hensigtsmæssig og afbøder for kreditorernes vedkommende i nogen grad virkningen af, at forældelsesfristen for rentekrav forkortes fra 5 år til 3 år.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.2.4.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 19 og bemærkningerne hertil.

3.3.2. *Foreløbig afbrydelse*

Som nævnt under pkt. 3.3 foreslår udvalget, at der i forældelsesloven sondres mellem »egentlig« afbrydelse og foreløbig afbrydelse.

Forslaget vedrørende foreløbig afbrydelse går ud på, at der, når en »foreløbig« foranstaltning finder sted